

ZPRAVODAJ farnosti Křenová

5/2026

75

u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně

ÚVODNÍ SLOVO

*„Nebojte se, radujte se, Kristus,
slavný vítěz, z hrobu vstal.“*

Milí farníci, milí přátelé,

prožíváme velikonoční dobu. Ze slavení liturgie můžeme vyzdvihnout dva důležité aspekty: pokoj a radost.

Zmrtvýchvstalý Kristus přináší a daruje svůj pokoj – ne takový, jaký dává svět, jak sám zdůrazňuje.

A ve všech velikonočních prefacích se modlíme: „Skrze něho vstoupila do světa tvá radost...“

Jako křesťané jsme povoláni k tomu, abychom vydávali svědectví o zmrtvýchvstalém Kristu a přinášeli jeho pokoj a radost do našeho všednodenního života.

V uplynulém roce jsme prožívali Jubilejní rok. Papež František nás vyslal jako poutníky naděje. Jubilejní rok sice skončil, ale naše poslání „být poutníky naděje“ nikoliv.

Náš současný svatý otec Lev XIV. nás zve, abychom byli „staviteli mostů“ – v rodinách, v církevním společenství a ve světě.

Sílu a odvahu k tomu můžeme čerpat z živého vztahu s Kristem – On je naší nadějí, naší radostí, naším pokojem.

Vztah k němu musíme udržovat, aby byl živý a nosný.

Svatý Pavel píše svému žákovi Timotejovi: „Znovu nechal oživit plamen Ducha, který mu byl dán vkládáním jeho rukou.“ (2 Tim 1,6)

My jsme také přijali Ducha svatého na křtu svatém, a o tento plamen je třeba se starat, podobně jako musíme udržovat oheň v klasických kamnech.

Až se budeme připravovat na slavnost Letnic, tak prosme Ducha svatého, ať v nás oživuje onen plamen Ducha.

V jubilejním roce 2025 nás provázela Hymna jubilea.

Dovolím si jej parafrázovat: „Plamen naděje, pokoje a radosti v nás oživ, v píseň chvály proměň jej. Poutníky, co naději, pokoj a radost nesou, Pane, chraň a provázej.“

Kéž nás na naší životní pouti vezme pod svůj ochranný plášť Matka Kristova a naše nebeská Matka Panna Maria.

K tomu vám všem ze srdce žehná váš

P. Ladislav Štefek

VÍKENDOVKA S ASTERIXEM A OBELIXEM

Když jsme dorazili na čučickou faru, tak jsme měli chvíli na to, abychom se seznámili s farou, vedoucími, nastěhovali se do pokojů a dali si večeři. Potom k nám přišel Asterixův bratránek Antiklimax, který se sháněl po Asterixovi a Obelixovi. Vtom ho ale přerušil hlídkující Říman, Antiklimax se naštěstí stihl schovat a potom, co Říman odešel, společně s dětmi přivolali Asterixe a Obelixe. Potom nám Antiklimax vysvětlil, že je z Británie a že potřebuje od Asterixe a Obelixe pomoc, protože je jeho vesnice pod

hrozbou útoku Římanů. Asterix s Obelixem se bez zaváhání rozhodli, že mu pomůžou, a proto si sestavili dva týmy těch nejstatečnějších Galů. Asterix pak navrhl, že by nejlepší pomoc byl kouzelný lektvar. Proto se s dětmi vydali za Panoramixem, který jim dal recept na lektvar. Galové se pak vydali do lesa hledat nejrůznější přísady jako pavučiny, muchomůrky nebo včelí med. Museli ale být opatrní, aby lektvar uvařili správně, jinak by nefungoval. Potom všechny přísady smíchali v sudu a lektvar byl hotový. Byla už tma, tak se ještě večer pomodlili a uložili ke spánku, protože měli před sebou dlouhou cestu do Británie.

V sobotní ráno nás po snídani a duchovním rozjímání o tom, co je náš vnitřní lektvar, čekala plavba přes Lamanšský průliv, kde jsme spatřili pirátskou loď, která přepadla obchodní loď Fénicianů. Když to Obelix spatřil, tak se okamžitě rozhodl vrhnout do akce a vypluli jsme směrem k nim. Piráti měli spoustu munice a my žádnou, a proto jsme jim ji museli ukrást a použít ji proti nim. Nebylo to jednoduché, ale zvládli jsme to a na poděkování nám fénický obchodník dal koření z dálného východu.

Potom jsme dopluli do Británie, kde jsme si dali k obědu vynikající Boloňské špagety. Po obědě jsme zjistili, že Římané zabavili všechny sudy v Británii, včetně těch našich, takže jsem se jim vydali na stopu. Dorazili jsme do velkého skladu, kde byly všechny sudy navezené. Rozeznat, který ze sudů je ten náš, bylo jako hledat jehlu v kupce sena. Ale po namáhavém hledání jsme ho našli. Potom jsme si dali zaslouženou pauzu a svačinu.

Po svačině jsme našli Obelixe, jak spí a sudy pryč. Zjistili jsme, že mu je musel někdo vzít, když usnul. Čirou náhodou jsme se dozvěděli, že se poblíž hraje turnaj v anglickém fotbale a cena za první místo jsou

dva sudy vína, ale jelikož v Británii byly všechny sudy s vínem zabavené, tak nám došlo, že to musely být ty naše ukradené sudy. Abychom je mohli získat, tak jsme se museli umístit na první příčce turnaje, což jsme zvládli tak obstojně, že se ve finále utkaly oba naše týmy proti sobě. Za výhru jsme obdrželi sud a pokračovali jsme na cestě do Antiklimaxovy vesnice. Vyčerpaní z dlouhé cesty a fotbalového zápasu jsme si našli chvíli klidu na mši svaté. Pak jsme doplnili síly na večeri, ale vtom nás přepadli Římané a zaútočili

na Asterixe a Obelixe. Všechno se to seběhlo hodně rychle a Římané nám zničili sudy s lektvarem. Už to vypadalo, že je všeho konec, ale Asterix řekl, že má plán. Další den ráno jsme se nasnídali a sbalili si věci. Když jsme byli na mši svaté, tak Asterix uvařil nový lektvar a dokončil ho pomocí toho koření, co nám dali Féničané, a Antiklimaxova vesnice byla zachráněna. Pak jsme si dali slavnostní oběd a vydali se na cestu zpátky domů do Brna.

Karel Zdráhal

SPOLČO VÝLET DO RAJHRADU

V sobotu 28. února jsme se s dětmi ze spolča vydali na krátký výlet do Rajhradu. I když jaro kalendářně ještě ani nezačalo, celý den nám svítilo sluníčko a občas jsme si i sundávali bundy. Hlavním cílem dne byl rajhradský benediktinský klášter. Cestou z vlakového nádraží, kam jsme jeli necelou půlhodinu, jsme se ještě na chvíli stavili na hřišti. I tak jsme ale stihli mši svatou, ke které nám bratři benediktini poskytli kapli, ve které se každodenně modlí, a pár se jich k nám i přidalo. Po mši svaté a krátkém povídání o klášteře a životě benediktinů jsme se šli projít k nedaleké bažantnici. Tam jsme se naobědvali a zahráli si hru "Dáme jídlo", ve které si děti hrály na doručovatele jídla se vším všudy – od přijetí objednávky přes vaření až po samotné doručení jídla na správnou adresu. Pak už nás čekala jen prohlídka Památníku písemnictví, kde jsme strávili spoustu času. Z toho důvodu jsme už nic dalšího nestihli a vydali se na cestu zpět na vlak a domů.

Katka Blaháková

FARNÍ TÁBOR 2026

Čím více časem šetříme, tím méně ho máme. Čas je dar, ne zboží. Pomozte ho Momovi zachránit. Vydejte se s námi na farní tábor, který se bude konat od 25.7.-1.8.2026 v Osové Bítýšce. Bližší info a přihlášky odevzdávejte u o. Petra Polívky do 31. května 2026.

Farnost Křenová v Brně pořádá
farní tábor pro děti ve věku 6-15 let

MOMO, ZACHRAŇME ČAS!

KDY: 25.7. - 1.8. 2026
KDE: OSOVÁ BÍTÝŠKA

Bližší info a přihlášky
u o. Petra Polívky nejpozději
do 31.května 2026.

CENA: 3200 Kč
(výrazné sourozenecké slevy)

ZAPISOVÁNÍ MŠÍ SVATÝCH (INTENCÍ)

Milí farníci! Zapisování vlastních úmyslů, na které se bude sloužit mše svatá, se vždy dělá jeden měsíc před začátkem nového čtvrtletí!

od 1.6. na červenec, srpen, září

od 1.9. na říjen, listopad prosinec

od 1.12. na leden, únor, březen

od 1.3. na duben, květen, červen

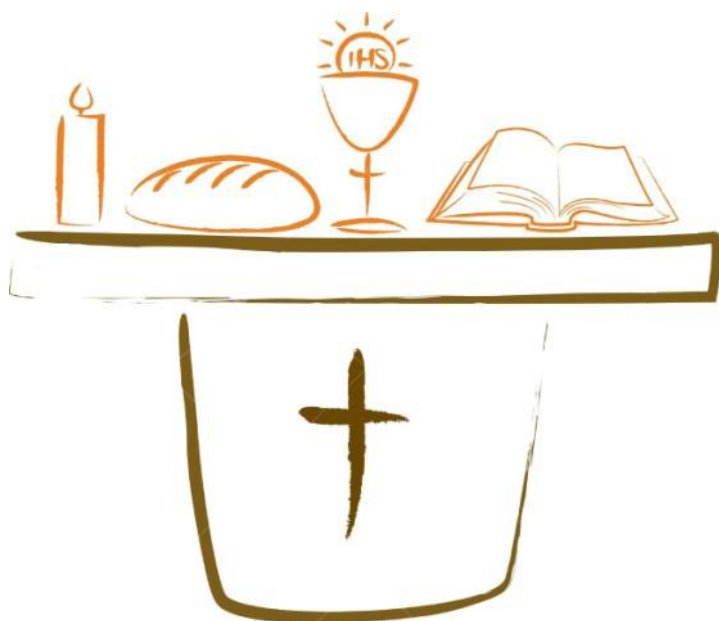
Každou neděli je jedna mše svatá sloužena za farníky.

Každý 1. pátek je jedna mše svatá sloužena za dobrodince farnosti.

Každý 3. pátek je večerní mše svatá sloužena za náš národ.

Každého 21. v měsíci je jedna mše svatá sloužena za seminaristy.

o. Petr Polívka

VZPOMÍNKOVÝ ROZHOVOR NA OTCE ZDEŇKA

Otec Zdeněk působil v naší farnosti od roku 2013, kdy k nám přišel společně s otcem Ladislavem a otcem Petrem. V jeho osobě jsme poznali laskavého kněze a zpovědníka. Přestože ho nemoc připravila o spoustu sil, jeho náhlý odchod nás mnohé překvapil. Zemřel nečekaně 22. března v Domově svaté Alžběty na Žernůvce. Poslední rozloučení se konalo v našem kostele 30. března a na závěr obřadu jsme mohli slyšet několik krásných vzpomínek od jeho přátel ze schönstattského hnutí.

V naší farnosti ho téměř jistě nikdo neznal lépe než otec Ladislav a Hanka Holubová. Požádala jsem je tedy, abychom společně na otce Zdeňka zavzpomínali.

Otec Zdeněk se narodil v Brně. Mluvil někdy o tom, z jaké rodiny pocházel?

Otec Ladislav (L): otec Zdeněk mně o tom v podstatě moc neřekl. On byl ze čtyř sourozenců: otec Zdeněk byl nejstarší, druhý je pak bratr Jan, který je lékařem, sestra Maruška třetí a ten nejmladší Pavel – čtvrtý. Z dětství zmiňoval tatínka, který však poměrně mladý zemřel. Já jsem pak znal jeho maminku – od jeho jáhenského svěcení v roce 1993.

Několik lidí vědělo, že otec Zdeněk byl také vystudovaný lékař. Vzpomínal někdy na tu dobu?

L: Já myslím, že ani ne. Tu a tam vzpomněl nějakého kolegu, ale že by vzpomínal ve smyslu nějakého oplakávání, to určitě ne. Ale byl lékařem rád. On se původně domníval, že by skloubil službu lékaře a kněze. V roce 1984 začal svou tajnou formaci. Vycházel z toho, že bude komunismus, takže by byl vlastně tajně vysvěceným knězem a skloubil by službu lékaře s kněžstvím. Mohl by tedy celistvě uzdravovat. To znamená jako lékař plus jako zpovědník. Ale pak, když bylo jasné, že se režim změnil, tak se v podstatě musel rozhodnout: buď

anebo. A nakonec se rozhodl pro kněžství. Svou službu lékaře ukončil v roce 1991.

Bylo zajímavé, že když jsem šel k Schönstatt Patres a potřeboval jsem lékařskou zprávu, tak on mě vyšetřoval ve své nemocnici v Novém městě na Moravě. Takže jsem ho tam jednou navštívil coby lékaře. To jsme se znali teprve možná dva měsíce.

Jaká je Vaše první vzpomínka na otce Zdeňka?

L: Tak my jsme se úplně poprvé setkali 20. května 1990. Byla to neděle kolem 19. hodiny večer, kdy se pro mě zastavili ještě se dvěma mládenci v podnájmu, kde jsem bydlel. Jeli jsme do Pardubic a tam se uskutečnil rozhovor s jedním z těch německých kněží. Tam jsem mu řekl svoje přání, že bych se taky rád stal členem Schönstatt Patres. A na druhý den následoval rozhovor v Praze – noční rozhovor asi do dvou v noci. Otec Zdeněk – teda doktor Králík – mě vezl svým žigulíkem zhruba o půl třetí v noci do Hradce Králové. Šel jsem pak hned do práce na šestou a on jel do Nového Města na Moravě do služby.

Svěřil se Vám někdy, proč se rozhodl stát knězem?

L: To přímo ne, ale on chtěl sloužit lidem. A protože věděl, že k tomu patří nějaká taková celistvá služba, tak šel za kněžstvím. Jemu bylo jasné, že nechce být diecézním knězem ve smyslu, že by se musel starat o kostely a tak. On se chtěl starat o lidské duše.

Vy jste společně působili u sv. Salvátora v Praze. V roce 2008 jste přišli do Brna, nejprve ke sv. Jakobovi a pak na Křenovou. Jak tehdy otec Zdeněk vnímal tu změnu, když jste přišli z Prahy do Brna?

L: Já si myslím, že to už pro něho bylo těžké. On byl v Praze rád. Byl tam velmi oblíbený na přípravu snoubenců – on měl vždycky paralelně 10–12 párů, které jednotlivě připravoval. Opravdu byl velmi oblíbený a srdečný. A tady v Brně už v tom nepokračoval. Měl jsem tak nějak dojem, že se z něj trochu stává zvadlejší tulipán. Přisuzuji to však té

nemoci, ke které to patří. Byl rád, že jde do Brna se mnou, ale že by byl nadšený, to si nemyslím.

A teď i pohledem z druhé strany: Jak jsi tehdy, Hani, vnímala, že tady máme tři nové kněze? Jak vzpomínáš na seznámení s otcem Zdeňkem?

Hanka (H): Já si vzpomínám na seznámení se všemi třemi. S otcem Zdeňkem jsem se víc seznámila, až se jeho zdravotní stav začal horšit. To bylo v roce 2020 a otec Ladislav mě požádal, abych se na něho podívala.

Tehdy, když přišli, tak jsem ještě chodila do práce a bylo pořád co dělat. Ale když jsem šla do důchodu, tak nám Pán Ježíš vždycky určuje, co máme dělat, že? Služba je služba a je jedno, jestli je v nemocnici nebo na faře.

Máte nějakou oblíbenou vzpomínku na otce Zdeňka?

H: Když v roce 2020 byl covid, on skončil v nemocnici. Tím začalo naše přátelství. A když se potom vracel z nemocnice na faru, tak se mi líbilo, jak jsme ho tady přivítali – ten uvítací výbor. A on byl opravdu úžasný. V Lískovci ho tak perfektně spravili a zrehabilitovali, že byl prostě úplně úžasný. Ale v podstatě jsme se shodli na tom, že k oltáři už, jako samostatně sloužící kněz, nepůjde.

L: Já to takhle přímo neřeknu. Ale s ním bylo hezké, že my jsme třeba projížděli krajinou a obdivovali jsme, že všechno kvete, radovali jsme se ze zpěvu ptáků, z květů, bavili jsme se o duchovních věcech, modlili jsme se... a tak dále. Ale dokázali jsme si dělat i legraci. Já vám to prozradím: My jsme si vzájemně říkali “Karlíku”. My jsme si rozuměli i beze slov. Když jsem za ním jezdil – a já jsem kolikrát přijel unavený – a ono tam bylo horko, tak jsem tam třeba půl hodiny spal. Já jsem mu řekl: “Karlíku, já se ti omlouvám, ale já spím. On se tak láskyplně na mě díval, a já na něho. Bylo nám spolu dobře, protože tam proudilo to přátelství.

Poslední roky byl často v nemocnici, pak v následné péči. Jak těžké pro něj bylo toto přijmout?

H: Hodně těžké. Protože on jako lékař do nemocnice vůbec nechtěl. Vždycky to byla až ta poslední možnost.

L: 8. července 2024 to byl jeho poslední výlet. Jemu už bylo zle, ale ještě jsme se projeli Novým Městem na Moravě, ale on už sotva mohl. Ještě vykráčel silou vůle schody, ale ráno už jel do nemocnice. On už byl v takovém stavu, že musel připustit, že je to třeba.

Pak byl sedm měsíců po špitálech a na LDN. Na Žernůvku ho přivezli 13. ledna 2025 kolem poledne a my jsme měli přijet ve dvě hodiny. Přijeli jsme a on nás vítal s krásným úsměvem. Já si myslím, že on se za těch sedm měsíců propracoval k tomu, že se už nikdy nevrátí. On zpočátku stále doufal, že se vrátí.

H: No, my jsme s tím ještě počítali, když byl znovu v Lískovci. Jenže ani tam už mu pak neměli co nabídnout, protože rehabilitace k ničemu moc nevedla. A zařídit něco z fleku nejde. Takže jsme se rozhodli, že bychom ho zkusili vzít na faru. Bylo mi jasné, že to bude velká řehole, protože já, ani otec Ladislav tady nemůžeme být 24 hodin denně. Ale řekli jsme si, že to zkusíme. Měl tady nachystanou polohovací postel, všechno bylo vybavené. Ale Pán Ježíš je kvalitní režisér: my jsme za ním byli na návštěvě a mně se nějak nelíbil. Ale všichni říkali, že si nestěžuje.

L: A já jim říkám, že pan Králík si opravdu nikdy nestěžuje. A to ani, když je mu zle.

H: No a potom už mě volali z Vojenské nemocnice, že je tam na hospitalizaci. A to už bylo jasné, že fara už fakt není možná. Potom šel do Surgalu, ale pak se naštěstí uvolnilo místo na Žernůvce a mohl jít tam. No, a to byl ráj na zemi. I otec Zdeněk to tak vnímal, protože po sedmi měsících, kdy měl na sobě "anděla" a nikdo nereagoval na zvonek, nebo jenom výjimečně, tak najednou okolo byli samí srdeční lidi, měl na sobě civil, převlékli ho na spaní, rehabilitovali s ním, udělali

z něho člověka, který sedí u stolu a může se normálně najíst, ale hlavně: denně mohl být na mši svaté a přijímat Pána Ježíše. To pro něj bylo to nejdůležitější. A byl rád, že ho dva kněží, kteří na Žernůvce jsou, přijali mezi sebe.

L: Ale i tam jsem vnímal dozrávání. Ono to už bylo všechno beze slov, ale bylo na něm vidět, jak byl prozářený.

H: Kdykoli za ním jakákoli návštěva přišla a vyfotili se, na každé fotce má otec Zdeněk krásný úsměv. Prostě to není žádný utrpení. Ze začátku – když už si uvědomoval, že už je to asi jeho trvalé bydliště, napořád – asi se s tím taky musel nějak vyrovnat, ale zhruba někdy v létě jsme vnímali, že už to asi přijal, protože byl fakt takový pěkný, spokojený.

L: On musel dozrát.

H: Žernůvku budu vychvalovat, kudy půjdu, protože to byl ráj na zemi. Mají tam pro klienty různé aktivity, společné cvičení a všechno možné. Otec Zdeněk se do všeho zapojil a u všeho byl moc spokojený.

Já si ho taky pamatuju, jak se usmíval, kdykoli někoho potkal. Bylo na něm prostě vidět, že má rád lidi. Jakých vlastností jste si na něm nejvíc cenili?

L: On byl opravdu se vším spokojený. Jednu dobu například na všechno říkal, že je to delikatesa. Za mnou chodili lidi, jestli on snad nemá chuťové buňky. Přece nemůže na všechno říct, že je to delikatesa. Takže jsem mu říkal, ať to trochu zvažuje. Že je přece jenom dobré, aby odlišoval. Byl nenáročný, vděčný...

H: ... trpělivý...

L: ...a opravdu pozitivní. Tady už ho lidi zažili tak, jak ho zažili. Ale řekněme před dvaceti lety kolem něho nemohl projít nikdo, aniž by si ho všimnul. On i s malým dítětem, i s babičkou, se všemi hezky jednal a každého za něco pochválil. A nebylo to paušálně, skutečně si všimnul.

Byl velmi pozitivní, nenáročný. Tak jak je to u svatého Pavla: Já jsem se naučil být spokojený s tím, co právě mám.

Je něco, co jste se od něj třeba i naučili?

L: Tak já jsem se určitě naučil, že opravdu děkoval: “Bohu díky”. A opravdu za všechno. Kdybyste řekla, že jsem vůl, tak řeknu “Bohu díky”. A myslím to upřímně. On ten vůl je taky potřeba, taky je to Boží tvor a někdo toho vola dělat musí.

H: Mně se třeba líbila jeho trpělivost a to, že si na nic nestěžoval. A určitě byly dny, kdy mu dvakrát dobře nebylo. Byl takový pohodový člověk.

L: Spíš bylo těžké, že on by sám od sebe nic neřekl. Když jsem se ho zeptal, jestli mu něco vadí, tak on mi to potvrdil, ale on sám od sebe nic neřekl. Takže to bylo až těžké, že to mělo i tu druhou stránku. On mě nikdy za nic nezkritizoval. A já jsem říkal: “Ale já bych to potřeboval”.

A víte, co měl rád?

L: Tak já vím, že on velice rád četl. Ted’ jak byl nemocný, tak už ne, ale dřív hodně četl. Pak se mnou velice rád cestoval. My jsme byli takoví prazvláštní ptáci, že jsme prostě ráno vyjeli a třeba jsme 14 hodin v kuse jeli autem. Jenom jsme si občas zastavili a jinak jsme najeli šest set, sedm set kilometrů a radovali se.

H: A vždycky – když ještě byl dobrý – jak byl upravený. Vždycky měl černé kalhoty, bílou košili – jinak to nebyl otec Zdeněk.

L: Je to pravda.

Co dodat na závěr?

H: Že díky otci Ladislavovi mohl být tak dlouho na faře. Protože na sebe byli hodně navázaní.

L: No, bez paní Hany by už po březnu 2020 musel jít pryč. Protože jsem ho byl schopen obsloužit – jídlo apod., ale zdravotní věci ne. Ale určitě jsem za něho i bojoval, protože jinak už by byl dávno někam

přesunutý. Já jsem mu vždycky říkal, že Pán Bůh každému z nás posílá anděly. A taky jsem mu říkal: Já jsem si vědom, že jsem tvým andělem. A paní Hana je druhý anděl. A já jsem takový chtěl být. A jsem vděčný, protože já jsem mohl být vedle člověka, kde jsem viděl dozrávání a přijetí. Sám to беру jako podnět pro sebe, i když máme každý originální cestu. A i lidem jsem to poslední dva roky říkal: “Jestli chcete vidět, jak možná vypadají svatí, tak se podívejte na Zdeňka, protože takhle to nějak asi probíhá.” To není nic okázalého. Ono se to podstatně dělo stejně uvnitř. On se musel vnitřně srovnat. A hlavně přijmout tu službu. On byl rok a půl totálně odkázaný na službu. Já to беру jako obrovské obohacení a myslím, že i pro farnost bylo dobře, když ještě mohl před tím rokem a třičtvrtě na mši svatou. On byl vždycky spokojený, když tam mohl sedět. A když ho občas někdo přišel pozdravit, tak byl moc rád.

H: A i když ho lidi pozdravovali, jak ležel po nemocnicích, a nakonec i na Žernůvce, tak jakýkoli pozdrav, když mu člověk vyřídil, tak se vždycky usmál. A já myslím, že byl hrozně rád, že na něho ti lidi nezapomněli. A naši akolyté za ním chodili do nemocnice se svatým přijímáním. To pro něj hodně znamenalo.

L: A opravdu se cítil spojený, protože jsme spolu dávali požehnání – já jsem ho to nechal říkat – a on vždycky říkal: “A vyprošujeme požehnání našim farnostem na Křence a na Žernůvce.” Každý den. A když se uvažovalo, kde bude rozloučení, jedna z možností byl Tomášek nebo sv. Jakub. Já jsem ale řekl: “Ne, Křenka.” Jednoznačně. Protože on se tady cítil být doma.

Petra Blaháková

ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

Úklid kostela je plánovaný na pátek 8. května, 12. června a 10. července od 19:15 po večerní mši svaté. Budeme vděční za další posily. Bližší informace u Hany Holubové, tel. 732 881 461.

Domů k Otci vede naše cesta ...

*Dal jsem vám příklad,
abyste i vy jednali,
jako jsem jednal já.*

Jan 13,15

P. MUDr. Zdeněk Králík ISch

*V neděli 22. března 2026 ve věku nedožitých 72 let
byl povolán do Božího království*

*S vděčností za jeho službu se s ním rozloučíme
v **pondělí 30. března 2026 ve 14:00 hodin**
v kostele Neposkvrněného Početí Panny Marie
v Brně na Křenové*

*Jeho tělo společně uložíme do rodinného hrobu
v **úterý 31. března 2026 v 10:00 hodin**
na hřbitově v Brně-Králově Poli*

*Děkujeme za Vaše modlitby
Společenství Schönstatt Patres
sestra Marie s rodinou*

MŠE SVATÉ

Neděle: 8:00, 9:30 (s katechezí pro děti, mládež), 11:00, 18:30

Všední dny: 6:00, 18:30 (v pondělí večer mše svatá není)

Sobota: 14:20 v kapli sv. Kříže v psychiatrické nemocnici
v Brně-Černovicích (s nedělní platností)
18:30 (s nedělní platností)

ZPOVÍDÁNÍ A ADORACE V NAŠÍ FARNOSTI

Příležitost k soukromé adoraci a k přijetí svátosti smíření je ve středu 16–18h a v pátek 8–10h. Svátost smíření je možné přijmout i půl hodiny před začátkem každé bohoslužby.

ZAPISOVÁNÍ ÚMYSLŮ NA MŠE SVATÉ

Pokud máte úmysl, na který byste chtěli dát sloužit mši svatou, můžete si ho nechat zapsat v sakristii po každé bohoslužbě. Od 1. června zapisujeme na třetí čtvrtletí, tj. od července do konce září 2026.

NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH

Okolo každého prvního pátku v měsíci nabízíme návštěvu kněze s příležitostmi ke sv. smíření a sv. přijímání. O nedělích Vás rádi navštíví naši akolyté. Přihlásit se můžete v sakristii, na faře nebo telefonicky na čísle 739 521 857.

Zpravodaj vydává Římskokatolická farnost u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně, Křenová 21a, Brno, 602 00. Farní kancelář je otevřena vždy v úterý 9–12h, pátek 15:30–18h. Kontakt: otec Petr Polívka, tel.: 739 521 857, info@farnostkrenova.cz; www.farnostkrenova.cz. Redakční rada: o. Petr Polívka, Miloslav Trmač, Martin Sychra, Marek Schwarz. Grafická šablona: Petr Kompas. Uzávěrka příštího čísla bude 25. června 2026. Příspěvky posílejte na adresu: zpravodaj.krenova@gmail.com.